

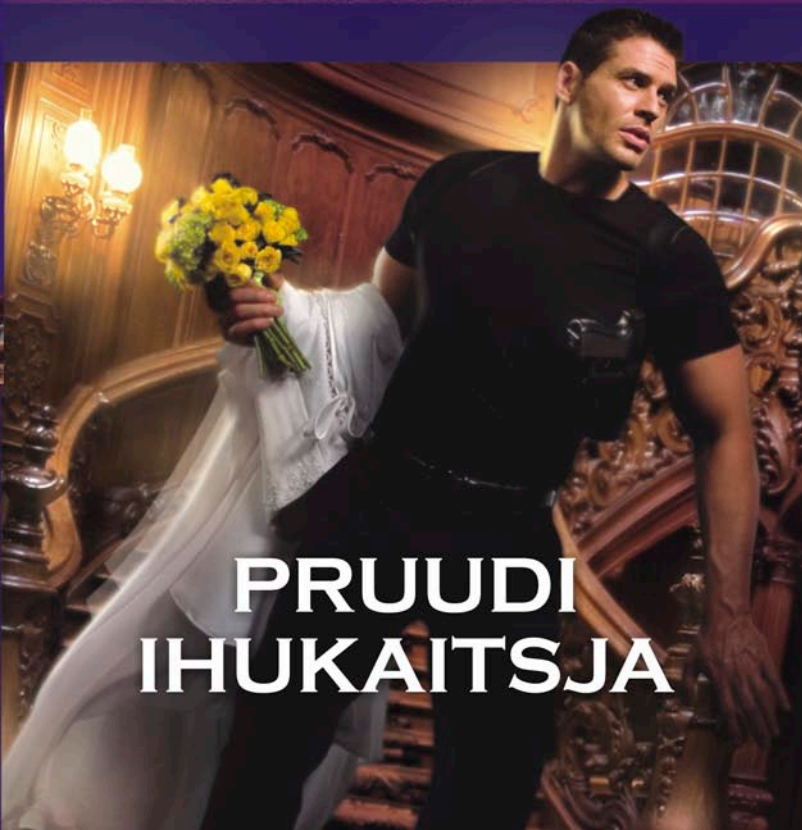

HARLEQUIN®

009
VEEBRUAR

INTRIIG

DANI
SINCLAIR

PRUUDI
IHUKAITSJA

Esimene peatükk

Xavier Drake vaatas naist magamistoa suures peeglis. Ta polnud oodanud, et naine näeb välja nii veetlev ja õrn. Kreemikas lihtsalõikeline pulmakleit langes graatsiliselt põrandale. Naine pööras end küljega peegli poole, uu-rides oma profiili. Tema sale käsi silus kõhule liibuvat satiinriiet. Läikivad helepruunid juuksed raamisid näo-ovaali.

Mees jätkas jälgimist, samal ajal kui naine võttis kummutilt lihtsamoelise loori ja asetask selle endale pähe. Xavieri peast lipsasid läbi kõik pruudi kirjeldamiseks kasutatavad kulunud väljendid. See juhtus esmakordselt, taipas ta. Need väljendid kirjeldasid just seda peegli ees seisvat peatset pruuti. Polnud ime, et Wayne oli olnud sellest naisest nii sisse võetud.

Peatse mõrvoja helepruunid silmad läksid üllatusest pärani, kui nende pilgud peeglis kohtusid. Ta hakkas end ringi pöörama, huuled paokil, kuid Xavier astus juba tema poole.

„Ära karju,“ käsutas mees karmilt. „Ma ei tee sulle haiget.“

Ta kattis käega õigeaegselt naise suu. Too rabeles vastu, takerdudes oma kleiti. Ent selletagi poleks tal olnud mingit võimalust. Mees oli suurem, tugevam, käsi- võitluses hästi treenitud ning kõvasti otsusekindlam. Xavier asetask oma vaba käe naise rinnale ning tõmbas tolle parema käe vastu prinki, täidlast rinda. Naise vasem käsi

haaras mehe käest, mis kattis suud. Pruuat lõhnas õrnalt kaneeli ja vanilli järele.

„Ära sunni mind sind uimastama.“

Naine jäi hoiatuse peale vaguraks, rind paisumas ning peeglist paistvad silmad hirmust pärani. Xavierile ei meeldinud, et oli põhjustanud midagi sellist, kuid tal polnud valikut.

„Ma ei vägista sind. Ma ei tee sulle üldse haiget, kui võimalik.“

Naine hingas raskelt ja kiirelt läbi nina. Tema rind tõusis ja langes mehe käe all. Keha oli jäik ja tugev, mehe jaoks ideaalse pikkusega.

Xavier raputas selle mõtte maha. „Sa pead minuga kaasa tulema, meil pole palju aega. Ma vabastan su suu.“ Ta vaatas naisele karmilt otsa. „Ära karju. Kui karjud, pean sind vaigistama. Kas mõistad?“

Naine noogutas jõnksatades pead.

„Kas lubad, et ei karju?“

Seekordne noogutus oli vaid aimatav. Xavier vabastas aeglaselt naise suu ning oli valmis teda taas vaigistama, kui viimane sügavalt sisse hingas. Naine hingeldas. Tema silmad välkusid vihast, mis segunes hirmuga.

„Sa peaaegu lämmatasid mu! Lase mind lahti!“

„Vaevale küll.“

„Sa ütlesid, et ei tee mulle haiget.“

Xavier lödvendas veidi haaret. „Ma ei tee sulle haiget.“

„Mu sinikad räägivad midagi muud. Kuidas sa siia sisse said?“

Keegi pidi olema sellele naisele öelnud, et parim ene-

sekaitse on solvang. Kuigi ta tundis kabuhirmu, jätkus tal ometi söakust.

„Kas sel on tähtsust?“

Naise silmad läksid kissi. „Harrison ütles, et sa ootad väljas.“

„Mida?“

Ikka veel vapustatud, ent nüüd pigem pahane kui hirmul, raputas naine pead. „Lase mind lahti. Olen kindel, et Harrison ei palunud mind karmilt kohelda.“

Xavieril polnud aimugi, millest jutt käib, kuid ta tundis kergendust ja oli üllatunud, et naine oli rahulik.

„Ma lasen sul minna kohe, kui olen veendunud, et sa ei tee midagi rumalat.“

Naise pilk süvenes. „Mida sa selle all mõtled?“

Mehe huuled tõmblesid. „Karjumist, jooksmist, minu ründamist mõne esemega.“

„Nõus.“

Xavier vabastas aeglaselt naise. Too läks kohe öökapi juurde. Mehe käsi sulgus ümber telefonitoru hetk enne naise kätt. „Sa ju lubasid,“ tõreles Xavier.

„Sa ei öelnud midagi helistamise kohta. Ma tahan Harrisoniga rääkida.“

„Tema kallal näägutad hiljem. Nad võivad iga hetk siia jõuda.“

„Kes nemad?“

„Wayne'i tapjad teavad, kus sa oled. Ma nägin üht neist alumisel korrusel.“

Naise huuled avanesid mõistmisohkeks. Tema käsi liikus kõhu juurde ning silmad läksid hirmust jälle pärani. Need olid väga kaunid silmad.

„Sa nägid üht neist?“

„Ta oli parklas.“

„See võis olla keegi, kes siin elab.“

„Või varas, kes otsis lukustamata autot. Kas sa oled valmis sellist riski võtma?“ Xavier vaatas toas ringi ning märkas voodi lähedal kohvrit. „Kas see kohver on pakitud?“

„Peaaegu. Mõned asjad on veel kuivatis.“

„Need asjad asendad hiljem. Lähme.“

„Niiviisi? Sa oled hull. Ma pean riideid vahetama!“

„Unusta ära. Meil pole aega. Võta seda kui inimröövi.“

„Aga...“

„Ei mingeid *agaside*. Preili, me peame kohe lahkuma. Iga sekund on arvel.“

„Mu nimi on Zoe.“

„Olgu või Fred.“ Xavier haaras kohvri, arutledes, kas kõik lähebki nii libedalt. Kas naine tuleb temaga vabahtlikult kaasa? „Lähme.“

„Luba mul vähemalt kingad ära vahetada!“

Aega pole suri Xavieri huulil. Naine astus juba seksikatest kõrge kontsaga kingadest välja ning libistas jalad madalatesse kingadesse.

„Ma ei jookse neis kõrge kontsaga kingades kusagile. Need pigistavad.“

„Miks sa neid siis kannad?“

„Need sobivad mu kleidiga. Kas oled kindel, et kleidi vahetamiseks pole aega?“

„Kindel.“ Xavier pidi Zoe siit minema saama veel enne, kui pahandused tõepoolest uksele koputavad või naine täpsustavamaid küsimusi esitama hakkab – näiteks

seada, kuidas ta saab kindel olla, et Xavieri saatis Harrison, kes oli ilmselt tulevane peigmees.

Zoe krahmas loori peast, haaras voodijalutsist käekoti ning jooksis mööda koridori elutuppa. Xavier järgnes talle, vedades kaasa kohvrit, mis kaalus rohkem, kui oleks võinud arvata, tundes sellisest ootamatust vedamisest hämmastust ja kergendust.

„Uks on endiselt lukus.“ Naise häälede sigines taas hirm, kui ta ust lahti keeras ja mehele otsa vaatas. „Kuidas sa *sisse* said?“

Xavier osutas peaga klaasist liugustele. „Rõdult.“

„Me asume kolmandal korrusel!“

„Ma tean.“ Xavier küünitab end naisest mööda ning avas ukse. „Mine trepist. Me väljume majast tagaukse kaudu.“

„Aga...“

„Ole vait ja liigu!“

Zoe jättis ütleмата midagi, mis oleks kahtlemata Xavieri kõrvu kriipinud, ning astus vaiksesse koridori. Pike-malt mõtlemata suundus ta trepišahti poole. Varuväljapääsuks avanes hetk enne, kui nemad selleni jõudsid. Kaks meest hakkasid koridori sisenema ning peatusid, vahtides neile otsa. Xavier lükkas oma selja taga olevat naist, talle pilkugi heitmata.

„Jookse!“

Suurem mees kobas aeglaselt relva järele. Xavier lajatas kohvriga eespool seisvale kiitsakale mehele. Too vaarus tahapoole, põrgates kokku suurema mehega, kes pillas relva käest. Xavier tõukas kiitsakat meest tugevasti, enne kui kumbki neist jõudis maha kukkunud relva järele haarata. Mõlemad mehed kukkusid betoonpõrandale selili.

Xavier virutas kiitsakale mehele täiest jõust kohvriga ning jalaga tugevasti vastu rinda. Mees vaarus oma kaaslasele otsa ning mõlemad kukkusid betoontrepist alla. Xavier pööras end ringi, avas selja taga sulgunud liftiukse ning jooksis mööda koridori Zoe poole.

Lift peatus ning uks avanes. Zoe hoidis ust paakil ning ootas, kleidi alumine serv kätte kahmatud. Üks vanem mees astus oma korterist välja.

„Minge tagasi!“ karjus naine talle. „Neil on relvad!“

Vanem mees märkas koridoris jooksvat kohvriga Xavieri, pulmakleidis Zoed ning vaibal lebavat relva. Ta sööstis sõnagi lausumata tagasi oma korterisse, tõmmates ukse pauguga kinni.

„Mine!“ käsutas Xavier.

Koridoris kajavad sammud lähenesid. Liftiuksed sulgusid ning Xavier vajutas teise korruse nuppu.

„Mida sa teed?“

„Loodan, et nad on piisavalt rumalad ja jooksevad esimesele korrusele.“

„Me jääme lõksu!“

„Kas tunned kedagi teiselt korruselt?“

„Jah, aga me ei või teisi inimesi ohtu seada.“

Xavier vajutas esimese korruse nuppu. „Kas sa selles kleidis ronida saad?“

„Nalja teed. Ma abiellun homme ega või seda kleiti ära määrada.“

„Kui nad su enne hommikut tapavad, siis ei pea sa selle pärast muretsema, preili.“

„Ma ütlesin, et mu nimi on Zoe.“

„Jah.“ Liftiuks avanes teisel korrusel. Xavier pistis pea

välja. Betoontrepist alla liikuvad sammud kostsid isegi siia. „Milline korter?“

„Mida?“

„Milline korter? Sa ütlesid, et tunned siin kedagi.“

„227. Mööda koridori edasi ja ümber nurga, aga...“

„Ei mingeid *agasid*, mäletad?“

Haarates Zoe käe, vedas Xavier naist enda järel. Korteri number 227 ei kostnud mingit häält ka siis, kui Xavier kõvasti vastu ust koputas.

„Ilmselt pole nad kodus,“ ütles Zoe hingetult. „On ju reedeõhtu.“

„Tore. Loodame, et nende ukسلukk on sama odav kui sinu oma.“ Xavier astus sammu tagasi ning lõi jalaga ukselingi kõrval asuvat paneeli.

„Mida sa teed?“

„Päästan meie elu.“ Kolm lööki ja uks kargas lahti. Zoe ahmis õhku. Xavier tõmbas ta korterisse ning sulges rüüstatud ukse. „Nad vajavad uut ukسلukku.“

„Kas sa oled hull?“

„Neil meestel on relvad,“ meenutas Xavier naisele.

„Oledki hull?“

„Ei.“ Mees uuris korteri pimedat sisemust, tirides Zoed rõdule.

„Millisel ihukaitsjal pole relva kaasas?“

„Sellisel, kes üritab sinu elu päästa. Tule.“

„Mida sa teed?“

„Neil ei kulu kaua aega selleks, et välja nuputada, kuhu me läksime,“ hoiatas Xavier ning avas rõduukse. „Loodevastasti kutsub see vanamees või keegi teine su naabritest politsei.“

„Ma ei roni teise korruse rõdult alla,“ puhises Zoe.

Xavier silmitses naise kleiti. „Jah. See võib pingutust nõuda. Ma aitan sind.“

Zoe käed liikusid kõhule. „Ei!“

Visates kohvri alla ning olles tänulik, et selle sisu, milleks pidi olema pool korterit, laiali ei pudenenud, haaras Xavier naisel piha ümbert veel enne, kui too taipas, mida mees kavatseb.

„Ei! Lõpeta! Ma saan haiget! Mul läheb nii midagi katki!“

„Vaata, et see oleks käsi,“ ütles Xavier, tõstes peksleva ja rabeleva naise üle rõdu ääre. „Jalgu läheb sul jooksmiseks vaja.“

„Ei!“

Xavier ei teinud kuulmagi ning lasi ta üle rõdu serva nii madalale, kui suutis. „Jookse parkla poole. Ära peatu ega vaata tagasi.“

Naine karjatas, kui mees temast lahti laskis.

Zoe maandus raskelt, kaotades hetkeks teadvuse. Tal õnnestus imekombel püsti jääda. Käekott mütsatas raskelt vastu külge, samal ajal kui loor maapinnale laperdas. Ihukaitsja kiigutas end üle rõduääre ning hüppas alla, nagu teeks seda iga päev. Vaadates tema riietust, võib-olla tegigi.

Hoolimata varasemast paanikast oli Zoel pea võimatu mitte märgata, kui sale, päevitunud ja äärmiselt trimmis Xavier oli. Mehel olid laines ja kuldpruunid juuksed. Käsi, mille ta Zoe suu ette oli asetanud, oli kare. Selline käsi oli harjunud tööd tegema. Ning ta oli tugev. Hämmastavalt tugev. Ta oli naise üle rõduääre tõstnud, nagu ei kaaluks too midagi. Zoe judises.